

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמןלא נוטש
את הספינה

הרב שאר ישוב כהן

בפעם הראשונה שבה זכיתי לפגוש את הרבי, הוא סיפר לי שהוא התארח במשך תקופה מסוימת בבית סבי, הרב חנוך אטקין, בעיר לוגה שברוסיה.

היה זה ככל הנראה לקראת סוף שנת תרפ"ו (1926), אחרי שהשתדך עם הרבנית חיה מושקא, בתו של אדמו"ר הרי"צ. באותה תקופה נרדף אדמו"ר הרי"צ על ידי הנקוו"ד, שירותי הביון וביטחון הפנים הסובייטיים, ובהמשך אף נאסר וכמעט הוצא להורג - וכל זאת באשמת 'פעילות קונטרה-רבולוציונית' - קרי, קידום שמירת התורה והמצוות. רק בחסדי ה' ובזכות לחץ בינלאומי שוחרר לבסוף, אך הוגלה מרוסיה.

הרבי היה מעורה מאוד בפעילויות החינוכיות שהוביל המיועד להיות חותנו, ופעילותו התנהלה כמובן באופן מחתרתי. הסובייטים עלו על עקבותיו וביקשו לאסור גם אותו, ולכן הוא נאלץ לברוח.

כך קרה שהוא הובא אל ביתם של סבי וסבתי, ושהה שם במשך מספר חודשים עד שחלפה הסכנה. הוא ישן ואכל שם, כאשר סבתי דואגת לכל צרכיו, והוא למד תורה בחברותא עם סבי. התפתחה ביניהם ידידות עמוקה, אף שסבי לא היה חסיד, אלא השתייך לתנועת המוסר. כעבור כשנה, לפני שעזב את ברית המועצות כדי להצטרף אל חותנו המיועד ואל משפחתו בריגה, ביקר שוב הרבי את סבי בביתו ונפרד ממנו לשלום.

אני מאמין שבגלל הסיוע שהושיט לו סבי בזמן שנשקפה סכנה חמורה לחייו, זכיתי אני למערכת יחסים קרובה במיוחד עם הרבי.

פעם שאלתי את הרבי לגבי מה שהתרחש שם ברוסיה, והוא סיפר לי סיפור חסידי שאת פרטיו אינני זוכר במדויק - על אודות אדם שתפקידו היה להושיט ספינה שבה היה מעביר אנשים על פני נהר ומוביל אותם לגן

עדן, אך הוא עצמו לא הורשה להיכנס לגן עדן עד שלא ימצא מי שימלא את מקומו. הרבי אמר שבסופו של דבר נוצר מצב שהוא סיכן את חייו, מאחר שלא יכול היה לעזוב את רוסיה מבלי שיימצא מישהו שימשיך את העבודה הקדושה של המחותרת היהודית ברוסיה הסובייטית. לבסוף, נמצא מי שימלא את מקומו, ואז הוא הוסתר בבית סבי.

בזכות החסד שגמלו אתו אז סבי וסבתי, נהניתי מגישה חופשית אל הרבי, וזכיתי להיפגש עמו ביחידות פעמים רבות, וכן להיות נוכח בפורים תשל"א (1971) ולשמוע יחד עם נשיא מדינת ישראל, מר זלמן שז"ר, את קריאת המגילה במחיצת הרבי. רגע מרגש במיוחד עבורי היה כאשר מר שז"ר שאל את הרבי, כשהוא מחווה לעברי, "האם הנך מכיר את האיש הצעיר הזה?", והרבי השיב, "כמובן! הוא ידיד קרוב וותיק". הייתי אז בשנות

«

לציון שבעים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

הארבעים לחיי, אך כבר אז הייתה ההיכרות בינינו ארוכת שנים.

בפגישות הרבות שהיו לי עם הרבי לאורך השנים, שוחחנו על ביאת המשיח, וכן שוחחנו על המצב הפוליטי בישראל ועל המתרחש בתחום הרבנות בישראל. היו לנו שיחות רבות על מדיניותו של גיסי המנוח, הרב שלמה גורן, שהיה רבו הראשי של צה"ל בזמן מלחמת ששת הימים, ואחר כך כיהן כרבה הראשי השלישי של ישראל. וכמובן, שוחחנו גם על אבי הקדוש, הרב דוד כהן, שהיה מקובל גדול וכוונה בפי כל "הנזיר מירושלים", מאחר שמעולם לא גזר את שערות ראשו ונמנע משתיית יין, בהתאם לדיני הנזירות המפורטים בתורה.

תוך כדי שיחותינו, לא יכולתי שלא להתפעם מהעובדה שהרבי, שהיה ספון בחדרו הקטן בברוקלין, היה מאורה ובקי בכל מה שהתרחש בעולם בכלל, ובוודאי בכל מה שקורה בארץ ישראל. הוא הכיר היטב את המפלגות השונות, וידע על הלחצים המופעלים על פרנסי הציבור ועל הרבנים.

הוא הביע את דעתו בנחרצות, שלעולם אסור להם להסכים לסגת משטח כל שהוא בארץ ישראל תמורת שלום, כביכול. הוא טען שצעד כזה, לא רק שלא ישיג את המטרה המבוקשת, אלא שוויתור על חבלי ארץ הקודש רק יסכן את שלומם ואת ביטחונם של תושביה - הן היהודים והן הלא יהודים. "ברור שגם אנחנו רוצים בשלום", הוא אמר, אולם הדרך להשגת שלום אמת היא על ידי עמידה תקיפה ואיתנה". כסימוכין לכך, ציטט הרבי את הפסוק מספר תהלים, פרק כט: "ה' עוז לעמו ייתן, ה' יברך את עמו בשלום".

כנראה בגלל העובדה שהשיחות בינינו התנהלו בפתיחות ובגילוי לב, הרשיתי לעצמי באחת ההזדמנויות להרהיב עוז ולשאול את הרבי מדוע שלא יבוא לארץ ישראל. כמובן, הוספתי מיד, "אינני מנסה לומר לרבי מה לעשות, אך אני משוכנע שאם הרבי יבוא, עשוי הדבר לשנות לחלוטין את פניה של המדינה, ותהיה לכך תועלת מרובה לטובת קידום ענייני היהדות".

הוא ענה לי, ואני מאמין שהייתי בין האנשים המעטים שקיבלו תשובה לשאלה זו. הוא אמר, "אני יודע איך להגיע לשם, אך לא איך לחזור". הוא היה בדעה שאסור יהיה לו לעזוב את ארץ ישראל אם ייסע אליה, וכך לא

יוכל לעולם לשוב לארצות הברית. "...ויש לי עבודה לעשות כאן. טרם סיימתי את העבודה המוטלת עלי כאן".

אחר כך הוא הסביר שהוא קיבל על עצמו שלא להימצא בשום מקום שבו לא יוכל להגיע אל ציון קבורתו של אדמו"ר הריי"צ, הממוקם ברובע קווינס, בתוך עשרים וארבע שעות. הוא סיפר שחסידי חב"ד ממונטריאול הזמינו אותו כדי להשתתף שם באירוע חגיגי - אינני זוכר אם היה זה טקס חנוכת בית, או הכנסת ספר תורה - אך הוא לא נסע בגלל המרחק מניו יורק.

צר לי שהרבי לא הגיע לארץ ישראל. אני מאמין שאילו הרבי היה מגיע לישראל היה הדבר משנה את מהלך ההיסטוריה, בזכות ההשפעה האדירה שיכולה הייתה להיות לו כאן. אך הוא היה בדעה כי עליו להישאר בארצות הברית מאחר שמשם תוכל להיות לו השפעה מרבית על יהדות התפוצות.

הרב שאר ישוב כהן ע"ה (תרפ"ז-תשע"ו [1927-2016]), כיהן במשך שלושים ושש שנה כרבה הראשי של חיפה. הוא רואיין בחודש שבט תשס"ו (2006) ובחודש אייר תש"ע (2010).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויובד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשמ"ו (1986) — יצאה תשובה ממזכירות הרבי שתוכנה הסכמה לפתיחת ישיבה חב"דית חדשה בסידני אוסטרליה, ולשיגור תלמידים שלוחים לחיזוק הישיבה. י"ז באדר

< תרצ"ט (1939) — אדמו"ר הריי"צ מבקש מהרבי שיערוך ביאור מקיף בעניין הדלקת מנורת המקדש, כולל סקירת השיטות השונות בזה, מיוסד על לשון המשנה, הגמרא וההלכה, על דרך הדרוש והרמז ומשמעותם הרוחנית בעבודת האדם על פי כל השיטות בנגלה ובחסידות. הרבי אכן הכין מאמר תורני ארוך ומקיף ברוח זו הכולל אחד עשר פרקים, והוא יצא לאור בשנת תשנ"ח (1998) בספר 'רשימת המנורה!'. כ"א באדר

1. אגרות קודש אדמו"ר הריי"צ, חלק טו, עמ' שמו

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד